

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13946/2024
19.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Вукица Мидоровић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Снежана Мишовић Гуцуња, адвокат из ..., ради утврђења пуноважности усменог завештања, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 135/24 од 14.03.2024. године, у седници одржаној 19.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 135/24 од 14.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 135/24 од 14.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 135/24 од 14.03.2024. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Сенти П 42/23 од 13.09.2023. године, којом је одбијен тужбени захтев да се утврди да је пуноважно усмено завештање оставиоца пок. ВВ, бив. из ..., сачињено 06.09.2020. године око 21,30 часова пред истовремено присутним сведоцима ГГ, ДД и ЂЂ, проглашено пред Основним судом у Сенти дана 22.12.2022. године у оставинском поступку О 991/2022, а којим је тужилца одређена за завештајног наследника некретнине која се налази у ..., у ул. ... бр. ... и покретних ствари у истој и да се обавезе тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка, а обавезана тужилца да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 81.150,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредбе члана 110. Закона о наслеђивању одбијен је тужбени захтев за утврђење пуноважности усменог завештања пок. ВВ, бив. из ..., сачињеног 06.09.2020. године око 21,30 часова пред три истовремено присутна сведока, јер према утврђеном чињеничном стању прилике у којима се завешталац у тренутку давања изјаве пред сведоцима налазио нису представљале неотклониву сметњу за састављање писаног завештања, будући да је завешталац који је боловао од повишеног крвног притиска и имао проблема са видом и алкохолом, али није боловао од неких хроничних болести нити је био на сталној медикаментозној терапији, био писмен, покретан, потпуно самосталан у функционисању, свестан, оријентисан, са очуваним психомоторним функцијама потребним за писање, а да је погоршања здравственог стања и смрти оставиоца дошло наредног дана у раним јутарњим часовима.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда да се сама болест завештаоца не може сматрати изузетном приликом за састављање усменог завештања, већ само нагло погоршање здравственог стања у моменту изрицања последње воље, а због ког завешталац није у могућности сачињавања завештања у неком од осталих законом предвиђених облика, због чега нема услова за одлучивање у ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужила није уз ревизију доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично - правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Имајући у виду наведено, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 06.02.2023. године, у којој је као вредност предмета спора наведен износ од 700.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужиле није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**